

Nr 919

Av herr Wallmark, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 153, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

(Lika lydande med motion nr 1124 i Andra kammaren)

Stockholm den 24 november 1967

Gunnar Wallmark (h)

Nr 920

Av herrar Wallmark och Strandberg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 153, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

(Lika lydande med motion nr 1132 i Andra kammaren)

I direktiven till 1963 års markvärdekommitté framhölls att kommitténs uppgift var att utreda frågan om s. k. oförtjänt markvärdestegring samt framlägga förslag för att motverka sådan. Avsikten var att införa en lagstiftning som skulle motverka spekulationsköp av fastigheter samt dessutom bidra till en större rörlighet på fastighetsmarknaden. Det var således klart uttalat att ägare av »egna hem» icke skulle belastas vid en framtida försäljning. I den proposition som nu föreligger i ärendet synes emellertid väsentliga avsteg ha gjorts från principen om att det endast skall vara s. k. oförtjänt markvärdestegring som beskattas. Genom de föreslagna bestämmelserna kommer emellertid i hög grad även vanliga en- och tvåfamiljsfastigheter att bli föremål för beskattning.

Detta kommer med största sannolikhet att leda till att presumtiva säljare söker gottgöra sig för det förmögenhetsbortfall som en beskattning av för-

säljning kommer att medföra. Det finns därför anledning förmoda att detta på relativt kort tid kommer att medföra en höjning av salupriset på fastigheter. Detta kan knappast anses motiverat då en sådan höjning kommer att pressa det allmänna hyresläget uppåt.

Den nuvarande formen för beskattning av en- och tvåfamiljsfastigheter innebär att fastighetens avkastning alltid beräknas till en viss procent av fastighetens taxeringsvärde. Då det således icke är tillåtet att vid beräkning av avkastningen tillgodogöra sig kostnader för reparationer och underhåll eller för ny-, till- eller ombyggnad har det icke funnits något skattemässigt incitament för en mera noggrann bokföring av de i fastigheten nedlagda kostnaderna. Oftast torde det därför bli utomordentligt svårt att vid beräkning av fastighetens investeringsavdrag erhålla ett rättvisande belopp. Lagstiftningen kommer att medföra att ägare till villafastigheter i fortsättningen i praktiken blir bokföringsskyldiga. Detta synes än mer framhäva önskvärdheten av att icke göra en- och tvåfamiljsfastigheter till föremål för realisationsvinstbeskattningen.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta att sådana en- och tvåfamiljsfastigheter vilka inkomsttaxeras enligt 24 § 2 mom. kommunalskattelagen skall vara undantagna från realisationsvinstbeskattning.

Stockholm den 24 november 1967

Gunnar Wallmark (h)

Bertil Strandberg (h)
